

1973

FM/3 971

1889:1

AZ OLVASÓ FIGYELMÉBE!

FELVÉTELEINKNÉL A FÉNYKÉPEZETT DOKUMENTUMBAN TALÁLT HIÁNYOSSÁGOKAT AZ ALÁBBIAK SZERINT JELÖLTÜK

AZ EREDETI NEHEZEN OLVASHATÓ. A NYOMÁS ELMOSÓDOTT, A HÁT-OLDAL NYOMÁSA ÁTÚT. AZ OLDALT RESTAURÁLTÁK, EZÉRT A SZÖVEG HALVÁNYABB. AZ EREDETI SÉRÜLÉSE MIATT A SZÖVEG HIÁNYOS

A FÉNYKÉPEZETT DOKUMENTUMON TINTÁVAL V. GRAFITTAL ALÁHUZÁSOK, BEJEGYZÉSEK, FOLTOK TALÁLHATÓK

A FÉNYKÉPEZETT DOKUMENTUM SZINES

AZ EZT KÖVETŐ FELVÉTELEN RÉSZLETES TÁJÉKOZTATÁST ADUNK A FÉNYKÉPEZETT DOKUMENTUM TARTALMÁRÓL, A HIÁNYOKRÓL ÉS AZ ABBAN ELŐFORDULÓ CSONKASÁGOKRÓL, SÉRÜLÉSEKRŐL

SZENTESI LAP

1889. (19.évf.). jan. 4-dec. 24. 1-151.szám. Teljes.

Rendk. mell.: 1 db: 46.számhoz.

Csonka: 136.sz. 1-2.lap.

Előfizetési árak:

Egy évre 5 frt — kr.
Fél évre 2 frt 50 kr.
Negyed évre . . . 1 frt 25 kr.

Szerkesztőség:

Kurcpart-utca 31. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények és az előfizetési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

96 VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetésekre nézve

a lap egy oldala 18 helyre van beosztva. Egy hely ára 90 kr. Bélyegdíj minden beiktatástól külön 30 kr.
Hirdetések Stark Nándor könyvkereskedésében is felvételnek.

Nyiltér-ben

minden egyes sor közlése 30 kr. Bérmentelen levelek csak ismert kezektől fogadtatnak el.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Megjelen hetenként háromszor:
vasárnap, kedden és pénteken reggel.
Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos
SIMA FERENC.

Előfizetések elfogadtatnak helyben:
Stark Nándor és Dezső Sándor könyvkereskedésében.
Ugyanitt egyes számok is kaphatók.

Szentes, 1889. január 2.

„Szentesnek egy évszázad mulasztását kell helyrehozni, hogy falusi mivoltából városossá emelkedhessék. Én bízom e nép kiváló értelmiségében, hogy minél nagyobb a feladat, mely e tekintetben rá vár, annál nagyobb áldozatra kész és odaadóbb lesz e város fejlődése érdekében kifejtendő törekvésénél.“ Mondá 1881-ben Horváth Gyula, mikor a diszpolgári oklevelet a város küldöttsége átadta neki. — „Most már — ugymond — én is polgára lettem e derék városnak, s ha küzdeni kell érdekében, mindig ott leszek a küzdők között.“

Városunk nagyérdemű diszpolgárának e mondása most, midőn egy új év áll feladataival előttünk felelevenedik emlékünken; mert úgy igaz az, hogy városunk jelen nemzedékének egy évszázados mulasztást kell helyrehozni, hogy a Szentes címen együtt élő, 30 ezer lelket jóval túlhaladó helység végre városi alakot öltson

Azóta 7 egész év mult el, mikor Horváth Gyula oly élénken figyelmeztetett bennünket feladatunkra. S ha visszatekintünk erre a 7 évre, bizony-bizony városunk fejlődése, előhaladása felett örömmel doboghat meg e város minden polgárának a szive.

Azóta van városunk árvédelmi szempontból emberileg nyújtható biztos állapotban, míg az előtt a legkisebb árviznél is Szeged borzasztó sorsa fenyegetett bennünket.

Azóta lett Szentes megyei központ. Azóta épült ki a Tiszáig a kongó-ut. Azóta van éjjeli közvilágításunk oly mérvben, mint kevés városban az Alföldön. Azóta van ártézi kutunk, közegészségünk e hatalmas forrása. Azóta van vasutunk, gimnáziumunk és gyönyörűen rendezett piacterünk, milyen kevés van az országban.

Egy félszázad mulasztását leróttuk 7 év alatt. Igaz, hogy nagy áldozatokat hozott meg közönségünk; de — hál' Istennek! — a rendkívüli alkotások dacára, mint azt egy közelebbi cikksorozatunkban kitüntettük: közterheink nem növekedtek.

Amily mérvben eltelkesülünk azonban azon óriási haladáson, melyet városunk a közelmultból felmutathat, épen oly mérvben kell, hogy ez ambiciónáljon bennünket arra, hogy a mi még nincs, az meglegyen és ne legyen egyetlen év sem, mely eredmény nélkül fusson keresztül fejünk felett.

Még egy félszázad mulasztásának helyrehozása vár reánk. — S aztán Szentes méltó központja lesz e megyének, sőt központja lesz e vidéknek.

S hogy az legyünk, első feadatunknak tekintjük a szentes-vásárhelyi vasut kiépíté-

sét, hogy le és föl, közvetlen vasuti összekötéssel birjon városunk.

Hódmezővásárhelytől e tekintetben sokat nem várhatunk. A „Hód-Mező-Vásárhely,“ az ottani uralkodó párt organuma, azt mondja, hogy Hódmezővásárhelynek nem nagy érdeke ez a vasut, s csak akkor hozhat rá némi áldozatot, ha egyenesen épül, mellőzve Szegvárt és Mindszentet.

Mi ezt a felfogást nem osztjuk, s nekünk Szegvárt és Mindszentet, megyénk e két hatalmas községét, vasut nélkül hagynunk nem szabad akkor, mikor e két község erejét haladó áldozatokra kész, hogy vasutja legyen.

E vasut építését Szentesnek kell kezébe venni. Fel kell hívunk az érdekelteket, hogy ha Szentes kiépíti ezt a vasutat, mily összegű törzsrésztvényt jegyeznek? S az építő legyen Szentes!

Városunk nyugodtan állhat e feladat élére. Áldás lesz következménye.

A vasutépítés kérdése után első feladatunknak a városnaza létesítését tekintjük.

Egy jól vezetett, kormányzott városnak nem szabad bérhelyiségekben tartani hivatalait.

Ez Szenteshez nem méltó.

És ott van városunk szegényügye, melynek rendezése érdekében a költségvetés tárgyalása alkalmával oly emelkedett szellemű beszédet tartott Szeder János, hogy a képviselőtestület, ha kész terv és költségvetés áll előtte, azonnal elfogadja a szegények házának építését.

S ott lesz első feladatul a főutcának kikövezése a vasutig. Erre költségünk lesz, s ki is épül rövid idő mulva.

Szóval nagy, komoly teendők várnak ránk. S midőn közéleti feladatainkat ez év munkaprogramjába vesszük, főjelszavunk legyen: vasut Vásárhelyig!

És városháza!

Ha akarjuk, lesz; mert erős akarat nem ismer akadályt!

A sülyedő társadalom.

Ezzel a címmel érdekes rőpirat jelent meg Budapesten.*) Csupa olyan kérdésekkel foglalkozik, a melyek mindenkit érdekelnek. Az érdekes rőpirat szerzője Brennus-nak írja magát, s eszmemenete a következő:

A magyar közélet terén az utóbbi időben sajátos tünetek észlelhetők. Az egész magyar közéletből hiányzik a magasabb törekvés, mintha elveszett volna a korszerű haladás vágya, mintha elveszett volna belőle a magasabb törekvésekkel szemben való erkölcsi lendület. Évtizedek óta nem történt a magyar nemzet életében olyan esemény, a

*) A sülyedő társadalom. Parlament, klérus, sajtó. Irta Brennus. Ara 30 kr. Singer és Wolfner bizománya.

mely kifáraszthatta volna erejét, meglankaszthatta volna erélyét, és manapság mégis olyan tehetetlenség észlelhető minden irányban, hogy a vizsgálódó elme okvetlenül a tünetek után kutat, s meg is találja azokat. A minden téren, minden társadalmi kasznál tapasztalható cinizmus nem született magától, ennek a csunya betegségnak a csirája ott van a magyar közélet legfelsőbb forumán: a parlamentben.

Minden politikai animositás nélkül, menten minden politikai pártállástól, teljes tárgyilagossággal tekintve a parlament működését, az ugyancsak száználmas képet nyújt. Nincsen meg benne semmiféle magasabb, nemesebb aspiráció, sőt a frázis értékére sülyedt a parlamentben minden, a mi a hétköznapi dolgok, a tárgyalás alatt lévő javaslatok matematikai bírálatán kívül esik. A vitákat csak a személyeskedések élénkítik néha, de különben azok szerfölött unalmasak. A parlamentben sohasem hangzik fel valamely magasabb eszme, a mely lelkesedésre ragadhatná a nemzetet. De ha tenne is valaki üdvös kezdeményezést, elfojtja a szigorú pártfegyelm s a hatalomra való rideg féltékenység. Teljesen illuzoriussá vált az elvi kapacitáció, mert az a pártoknak egymással szemben való féltékenységénél fogva, még a legaprólékosabb formásokra is lehetetlen. A kormány, roppant ereje s a hatalom poleán való nagy szilárdsága mellett, az ellenzéki pártok összes szereplése meddő akadékoskodássá válik, így az ellenzék nem is opponál csak a látszattér, a mi odavezet, hogy a parlamentből kivész a parlamentális lendület és élénkség. Másfelől a kormány hosszú állandósága mellett, a hosszú időn át felszaporodott elégtelenségek, minthogy politikai irányváltozás soha ki nem engeszteli őket, már kitörést keresnek. Ez teremtette meg az antiszemitizmus vulkánikus kitörését, ez teremti a nemzetiségek harcias túlkapásait, ez bomlasztja meg a társas élet terén a különben egymáshoz tartozó elemek együttes munkálkodását. Az egyetlen eszme, melyet a parlament a nemzet körébe kidobott, az antiszemitizmus volt; erre a konkra azután ráeset a tömeg. A parlamentben is megosztott rajta szépen a kormánypárt és ellenzék egyaránt.

A parlamentnek voltak még más jelszavai is: a liberalizmus és a demokratizmus. Heteken, hónapokon át azon vitakoztak, hogy ki a liberálisabb, ki a demokratikusabb? S e mellett elfoglaltak olyan álláspontokat, teremtettek olyan jelenségeket, a mik a leghatározottabb ellentétben vannak a hangoztatott magasztos ideákkal. A liberalizmus nevében felszították a fajgyűlöletet, vallási türelmetlenséget, megcsinálták a gentry-kérdést és a demokratizmus nevében oltárt emeltek az arisztokrácia, meg a klérus dicsősége számára. Szóval: megcsinálták a liberalizmust és a demokratizmust. És a magyar közélet terén csináltak egy merőben illiberális közfelfogást. A parlamentnek meg volt a hatása, de ez a hatás nem üdvös, nem egészséges. Meghamisította a közfelfogást és népszerűséget, teremtett a magyar társadalomban olyan eszméket, a melyek szégyenére válnak ennek a kornak.

A klérus befolyása minden irányban növekedett, s a klérus, támaszkodva a parlament által teremtett felfogásra, hatalmi befolyását még izmosítani törekszik. Erre vall az a lázas tevékenység, mely a legutóbbi időben a klerikális körökben nyilvánul. Pedig sehol a világon nincsen a katolikus klérusnak olyan tekintélye, gazdagsága és befolyása, mint

nálunk. Ez odavezet, hogy egyre erősebb a felekezeti felfogás, mely legutóbb már az irodalom terén is álláspontot igyekszik hódítani magának.

Sajnálats jelenség, hogy a protestáns egyházban, különösen a ref. egyházban, utánzóra talált a kath. klérus hierarchikus törekvése. A magyarországi református egyház a legutóbbi időben kétségtelen jelét adja annak, hogy hierarchikus vágyai vannak, s egyben-másban alig ismer határt. Vallási türelmetlenség dolgában versenyez a kath. klérussal, s illiberalis működésével megtagadja multját. A protestáns egyház is arra törekszik, hogy felekezeti irodalmat teremtsen és ezenkívül centralizálja az egyházi életet, a mi egyrészt tönkretenné az autonómiát, másrészt a hierarchia kiterjesztésére vezetne.

A parlament cinizmusa semmiféle irányban nem nyilvánul olyan eklatáns módon, mint a közérkölesők felfogásában. A legutóbbi időben olyan dolgok történtek a parlamentben, a melyek általános felháborodást keltettek, s alkalmasak annak a nézetnek a megszilárdítására, hogy a törvényeket, nem szükséges okvetlenül megtartani. Ezek a példák a közérkölesők elfajulására vezetnek, a minek szomorú példáit látjuk is már naponként a magyar közélet terén.

Mind e bajokkal szemben a közélet másik nagy organuma, a sajtó, tehetetlen, mert a mai informatív zurnalisztikai rendszer mellett nem képes az országos áramlatok leküzdésére, de sőt ezekkel szemben nem is harcolhat. Az országos áramlatok, a miket a parlament teremtett, átjárják az egész társadalmat, s azokat hírlapi cikkekkel paralizálni nem lehet. De meg manapság a zurnalisztika üzlet, s a lapok fennmaradásának kérdése is nagy szerepet játszik. A sajtónak számolnia kell a közönség izlésével, felfogásával és érületével, mert különben a közönség elfordul tőle. A magyar sajtó önzetlen, becsületes, és hogy a mostani bajokon még nem segíthet, az nem rajta mulik.

Csak a meghamisított közfelfogásnak, a magyar nép eredeti karakteréhez képest való megváltoztatása segíthet a bajokon. Erre kell törekednie mindenkinek, a ki a magyar közéletben most tapasztalható általános visszaesés helyett az egészséges fejlődést óhajtja. — Egyelőre csak a becsületes eszmék és tisztult nézetek terjesztése lehet erre a leghathatósabb eszköz.

— Mennyibe került a bérház?

A szentesi ref. egyház által épített új lelkészlak, bérház és melléképületeinek építési költségeiről Kristó Nagy István főgondnok a következő jelentést terjesztette be az egyháztanácshoz:

„A tulajdonképpen célba vett építkezésre, mely 40.434 frt 15 krajcárra számított, tényleg 35.962 frt 72 kr., a költségvetési öszszegnél tehát 4471 frt 43 krral kevesebb öszszeg adatott ki, melyet elosztva a költségvetésben felszámított öszszeg arányában, esik a bérházra 24,838 frt, a lelkészlakra 11,124 frt 72 kr. Melléképületek és pótmunkákra kiadott öszszesen 5725 frt 51 kr. Ezen öszszegben azonban nincsen felvéve az építkezéseknél felhasznált mészs és homok értéke, amennyiben ezt meghatározni nem lehetett. — Az öszszes építkezés tehát 41,688 frt 23 krra került, melyből a bérházra esik 27,509 frt 83 kr., a lelkészlakra 14178 frt 40 kr. Öszszehasonlítva az építkezésre fordított 41,688 frt 23 krt a költségvetésben felvett öszszeggel, kitűnik, miszerint az öszszes építkezésekre, ide értve a melléképületeket, árnyékszékeket, kutat, a rendkívüli földtöltéseket, csatornázást, járdaépítést, pince és padlás rekesztéseket, szobák és folyosók festését, kályhakat s más több olyan kiadásokat, melyek a költségvetésben felvéve nem voltak, és melyekre öszszesen 5725 frt 51 kr. költetett; — a költségvetésben magára a főépületre felvett 40,434 frt 15 krt mindöszsze 1254 frt 08 krral haladja felül. Még kedvezőbbé teszi ezen kimutatást, ha számításba vesszük először, hogy a tervezettől eltérőleg, az épületet majdnem egy méterrel magasabbra építettük, s hogy épen ezért, valamint a mélyen levitt alapozások miatt, a költségvetésben felvett 604 ezer téglá-

helyett 702,600 téglá, tehát 98 600 téglával több építettett be: másodsor, ha tekintetbe vesszük, hogy az építkezéshez beszerzett anyagokból, u. m. a faanyagokból becsü szerint 253 frt, 56 láda homok, beszerzési áron számítva, 68 frt 88 kr., 56 métermázsá mészs, beszerzési áron számítva, 99 forint 68 krajcár, öszszesen 421 forint 57 krajcár értékben, az egyház tulajdonában maradt, mely anyagok egyházunknál teljes értékben hasznosíthatók.

A már elsorolt kiadásokon kívül szerepel még 2040 frt 21 kr., mely öszszeg az az építkezésből kifolyólag, de nem magára az épületre költetett. Képezi ugyanis ezen öszszeg a földhitelintézetől kölcsönvett öszszeg 2-ik részletének törlesztésére fordított 1200 frt, mely öszszeg nem számítható az építkezési pénztár terhére, miután egyházunk a lelkészlak építési költségének visszatérítése céljából, 1885 től kezdve, párok után 15. adóforintok után pedig 1/2 kr. kirovást eszközöl, s az így befolyt öszszegből, még ha számitásba vesszük is az építés folyama alatt la káspénz címén kifizetett öszszeg, ezen 1200 frt elegendő fedezetet nyer. Képezi továbbá az első cím öszszegét azon 840 frt 21 krajcárt tevő öszszeg, mely az építkezés alkalmával felmerült különféle eljárás költségek fedezésére fordított. Elosztva most már a 840 frt 21 krrban kitüntetett eljárás költséget a kimutatott építési költségek arányában, esik ezen öszszegből a bérházra 554 frt 45 kr., a lelkészlakra 285 frt 76 kr. Hozzáadva ezen öszszégeket a bérház és lelkészlak építési költségéhez, kiadott a bérházra öszszesen 28064 frt 28 kr., a lelkészlakra 14,464 frt 16 kr., öszszesen 42,528 frt 54 kr. Ezen végöszszeghez hozzáadva az első címben foglalt tőke-kamat törlesztésére fordított 1200 frtot, az építkezési pénztár kiadási főöszszege lesz 43,728 frt 44 kr.

Ezen kiadás fedezésére felvétel, illetőleg befolyt az építke-

A „SZENTESI LAP” TÁRCÁJA.

A Bodrogi familia.

— Beszély a népeletből. — 7. közl.
Irtá: ZOMBORY GYULA.

Rózsa odatérdelt apja elé.

— Ne haragudjék édes apám, se édes szülém, én Lacit szeretem. Nála nélkül nem élhetek.*

— Jaj nekem! jaj nekem! — kiabált ismét Bodroginé.

— Ugy? — mondá az apa térdelő leányához; — no hát akkor élj meg nélkülem, meg anyád nélkül. Az olyan leány, ki egy cigány legényért megtagadja öreg szülőit, az nem becsületes, azt úgy hívják, hogy . . .

Tovább nem folytathatta, mert Laci közbe vágott.

— Ki ne mondja azt a szót, ha kedves az élete! — s meg fogta Bodrogi karját.

Rózsa felsikoltott, Imre pedig békítőleg ugrott apja és Laci közé.

Bodrogi mindkettőt ellökte magától, így kiáltva fel:

— Hát gyilkosoktól vagyok én kúrúlvéve?!

Bodroginé is odaszaladt leányához:

— Leányom! magzatom! Mire jutottál?

— El a szemem elől, becsületes teremtés! — ordított magánkívül Bodrogi leányára. — Kitagadlak, elverlek házamtól és soha még csak azt sem mondom, hogy leányom is volt valamikor!

— Mit tesz kegyelmed? — szólt Imre közbelépve.

— De apja haragja reá is kiterjedt.

— Meg te is eltakarodj, a ki apádra merted emelni büns kezdet! Ne lássam többé egyiket sem, kik az én portámra szégyent borítottatok.

Rózsa volt az első, a ki az apai átok borzasztó sulya alól felemelkedett. Talán mert érezte, hogy nem érdemli azt. Megfogta a kezét annak a legénynek, a kit szeretett, s tompa, fásult hangon ezeket mondta:

— Jól van édes apám! — elhagyom a kelmek házát, s a mai naptól fogva két kezem munkájával keresem meg azt a kenyeret, a mit kegyelmedtől kaptam idáig. Keserű könyekkel, égő fájdalommal megyek a világba; de kegyelmed se felejtsd el soha, hogy becsületesnek nevezte s eltasztotta saját gyermekét azért, mert szeretett!

Ezzel a két testvér Lacival együtt, elhagyta az udvart.

— Meghalok! Meghalok! — sikongott az anya gyermekei távozását látva s örülten vetette magát az udvaron levő kutba.

Mikor kivették, már halva volt.

A kérők megmaradtak virrasztani egy megrepedt anyai szív s egy kétségbeesett apa fájdalmi fölött.

Hát az elűzött gyermekek kettőzött fájdalmát mi enyhítette már most?

Az átoknak, vagy szerelemnek jutott-e nagyobb hely ifju sziveikben? . . . vagy mindkettőnek benyomása fölött hatalmaskodott egy más érzelm, az édes anya elvesztése fölötti fájdalom? Ki látna be az emberi szív legfenekére? — — — — —

(Folytatása következik.)

Az apák vétkeért bűnhődnek.

— Beszély. — 20-ik folyt.

Irtá: *Sima Ferenc.*

Igaza volt a másodalispánnak abban, hogy az az oktatási systéma, melyet Bordács szolgabíró felállított, nem vezetett a Micskeyek gyilkosainak nyomára.

A nyomozás, vizsgálat és a befogottakkal elkö-

vetett iskoláztatás, majd az ezt követte tortúra, nem vezetett semmi eredményre.

Soha se sült az ki, legalább nyilvánosságra nem jött, hogy ki gyilkolta meg a két híres Micskeyt; pedig husz esztendőn át versengett egymással B. vármegye minden szolgabírája, esküdte és csendbíztosa, hogy végtére is ki kell annak sülni, hogy ki volt a gyilkos?

Husz esztendőn át, sőt még később is, minden befogott tolvaj és gyilkosban a Micskey testvérek gyilkosát látta és kereste a vármegye; de hiába, nem találta. Végtére aztán a szolgabírói hivatalból azt a két mázsás iratesomót, melyet a Micskey-féle gyilkosság kiderítése érdekében tele irtak, betették a levéltárba. Talán 1828-ban tették fel egy pulpitus tetejére, a törvényszéki iratok közé, s azóta nem bontotta fel azt az iratesomagot senki. De hasztalan is bontaná fel azt az iratesomagot akárki; mert biz' azokból a közszájon forgó dolgokon tul, semmi újat nem meritene senki, amiből a Micskeyek gyilkosát felfedezni nem lehetne.

— Az Isten sem akarta, hogy kiderüljön, — szokták mondani B. vármegyében a nép körében — mert annak is kedvére való volt, hogy a kegyetlen, gögös nép elpusztult a földről.

Valóban elpusztultak, eltörölte őket az Isten a föld színéről. A B. vármegyeiek legalább azt hiszik, mert onnan még a csibogója is kiveszett a Micskey famíliának.

S ha valaki azt mondja nekik, hogy az nem lehet; mert én ismerek több Micskeyt itt és itt, arra a dálnoki és dáridói ember azt mondja, hogy az nem az a Micskey; mert a mi Micskeynknek a porát is elsöpörte az isten haragja a föld színéről.

Ezek az emberek még ivadékukban sem bocsájtják meg a Micskeyek kegyetlenkedéseit. És ha egy dálnoki embertől megkérdi valaki, hogy mi tör-

zési pénztárba a földhitelintézeti kölcsönből	39,167.—
Ez összeg időközi kamatja	495.—
A lebontott épületek árából	343·50
A templom-alapból felvétellett két részben	5,284·63
Összesen	45,290·13
Levonva a kiadást	43,728·44
Maradvány	1561·69

Visszatérve azon, már fentebb mondott körülményre, hogy az építkezési anyagokból 421 frt 56 krt tevő érték az egyház tulajdona maradt, ha ezen összeget kivonjuk a kitüntetett 42,528 frt 44 kr. építési főösszegeből, kitűnik, miszerint az építkezés 42106 frt 88 kr-jába került az egyháznak.

Helyi és megyei hírek.

— **Szilveszter estéje.** Százados szokása az a magyar embernek, hogy az esztendő utolsó napjának estéjét társaságban szereti eltölteni; a vendéglők és társas körök ilyenkor megnépesülnek s kellemes hangzású pohárcsengések és vidám zeneszó mellett várják az ó év (csalódások) elmúltát s az új év (új remények) beköszöntését. A legszámosabb, — mintegy 80 személyből álló — társaság a dalegylet által a Kaas vendéglő ebédtertermében rendezett estéjén gyűlt egybe, a hol is vacsora után a fiatalok tánca kerekedett, a legkedélyesebb mulatság keletkezett. Éjfélkor, a közönség általános óhajára, dr. Filó Lajos igazán költői ihletű, rögtönzött beszédben bucsuzott el az ó-évtől s üdvözölte az új esztendőt. Szép beszédének bevezése után, a dalegylet és a közönség a himnusz énekelte; majd ismét az új év üdvözlése után, a fiatalok dominálta a tért s csaknem hajnalig járta a szép csárdásokat.

— **Műkedvelői előadás.** A szentesi iparos ifjak képző és segélyező egylete, miként azt már jeleztük, f. hó 6-án, azaz vízkereszt napján, műkedvelői előadással egybekötött táncvigalmat rendez. Szinre kerül a „Három kalap” című kitűnő francia vígjáték. — Volt alkalmunk a darab próbáin jelen lenni, s bátran elmondhatjuk, hogy a közönség igazi műélvezetet igerő estélynek néz elébe. — A darabban előforduló három női szerepet *Krešmáry Róza*, *Mácsay Erzsike* és *Laukóczy Mariska* kisasszonyok voltak szívesek elvállalni. A férfi szerepekre *Rácz Zsigmond*, *Práznovszky Aladár*, *Molnár Bálint*, *Pető*

tént *Micskey Péter* és *Pál* családjával? — erre megelégedést lát az ember a dálnoki paraszt arcán végig tükrözni.

— Szegények lettek, uram, elpusztultak, megbűnhődtek apjok vétkeiért.

S a dálnoki ember hévvel beszéli el, hogy mi lett *Micskey Péter* fiából és leányaiból.

A hatalmas jószágigazgató egyetlen fia: *Péter*, audiát lett egy pesti prókator mellett, s mert részeges volt, nem vitte soha semmire, végre kórházba került és ott halt meg. Leányai közül az egyik egy pesti kancellistáné lett. A férje durván ütötte, verte, míg végre ettől elvált s előbb cseléd volt, majd egy német házmester vette el, s mint ilyen halt el szegényen, inségben. — A másik, ki igen szép nő volt; mert kedvese, egy államhivatalnok megcsalta, a Dunába ugrott és ott veszté életét.

— Hát *Micskey Péternél* mi történt?

— Ő, mikor *Dáridóról* Pestre költözött, eladta férje vagyonát, s férjhez ment egy nagy rangú katonatiszthez, kinél jól, boldogul élt, fényes házat tartottak; addig a gyermekeknek is jól ment dolguk; de a nő váratlanul meghalt. A férjet áthelyezték Ausztriába, s a gyermekeket ott hagyta Pesten semmi nélkül, így mentek a gyermekek tönkre és pusztultak el, apjuk miatt megbűnhődve.

— Hej, uram! — mondja a dálnoki ember, ki nagyon szívesen beszél e témáról, — az Isten megbünteti az apák vétkeit a fiakban ötöd és hatod-igizlen!

— Hát az alispán ivadékával mi történt?

— Ezek is szegények lettek. Cele főszolgabíró ur beszéli, hogy legközelebb mint adóvégrehajtó halt meg egy unokája *Micskey Pálnak*. Ugyancsak Cele szerint, ez volt az utolsó *Micskey*. — Mint mondják, ebből az ágból leányágon fennáll még az ivadék; de élehető sorban egy sincs közöttük.

László és *Farkas Antal* urak vállalkoztak. Az előadás az egyet saját helyiségében (céhház épület) tartatik meg. — Belépti díj: páholy: 3 frt, számozott ülőhely 1 frt, ülőhely 80 kr, mely jegyek egyúttal a táncmulatságra is érvényesek. — Az egyület, mely már több ízben bebizonyította életrevalóságát az iparos ifjusági élet fejlesztésének nemes törekvésében, melegen ajánljuk a közönség pártfogásába. Vegyünk részt minél számosabban e mulatságon!

— **Az árvák öröme.** Mint minden évben, most sem feledkezett meg az ev. ref. egyház iskolába járó árváiról; amennyiben 43 gyermeket látott el dec. 24-én az egyház gondnoksága téli ruházzal. Igazán megható jelenet volt látni a kis apróságok örömet, midőn rongyaiktól megszabadulva, magukat csinos ruháikban nézegették; mindegyik szemé csak úgy ragyogott, csillogott a boldogságtól. Kiosztatott 33 pár csizma, 26 kabát, 8 nadrág, 1 mellény és 2 ing, — összesen 145 frt 20 kr. értékben. Az egyház e nemes tette nem szorul dicséretre.

— **Vasutunknak** az elmúlt december hónapban összesen 3006 frt bevétele volt.

— **Pikáns kis história** foglalkoztatja ez idő szerint városunk közönségét, mely *Sylveszter* éjjelén történt és pedig, mint lapunk tudósítója írja, a következőképen: *Bartha Kálmán* megyei árvaszeki ülnök és *Hódy Pál* megyei aiszamvevő új évre virradóra sétáltak haza fele, illetve *Bartha Kálmán* lakására, s a lakás mellett a szintén haza felé sétáló *Buzi József* marhakupec gorombán rákiáltott *Hódy Pálra* s tőle bizonyos restantiát követelt. Erre B. K. tárcájához nyúlt, s azt mondta, hogy az ő bugyellárisa helyt áll, ha *Buzinak* követelése van. *Buzi* ezt oly illetéktelen beavatkozásnak találta, hogy B.-t mellé lökte azon kijelentéssel, hogy „Nekem az urhoz semmi közöm!” Erre B. és H. nyakon ragadták *Buzit* és kezdték olyan *sylveszteri* hangulattal agyabugyalni. *Buzi* erre segítségért és rendőrért kiabált. Rendőr ugyan nem jött; de künn termettek a szomszéd műhelyben már új év üdvözletére ébredt borbélysegdek, kik *Buzinak* fogták pártját, a mi természetes is; mert igazi demokratizmussal az elnyomottat és szorongatottat kell védeni. Erre *Bartha* és *Hódy Pál* a lakásba menekültek, *Buzi* azonban mellette érezvén a borbélysegdek támogatását, az ablakot verni kezdte, hogy „Gyertek ki!” Persze ezt a hívást felgarnirozta szájaize szerint való kifejezésekkel; meghökken azonban, mikor belülről egy lövés durrant el s bemene-kült a gyilkos válasza a borbélyműhelybe, hol az illető két megyei tisztviselő ellen kriminális vadakat emelt, melyeket — mint mondják — a borbélysegdek-nél még illetékesebb bíróság elé is el fog juttatni. Ezen, valóban botrányos és sajnálatos esetet az óriási

Néhány évvel ezelőtt valami mesterember félek jártak a megyénél *Keckemérről*; kik a *Micskey-féle* vagyont keresték itt. Mint *Cele* főszolgabíró ur mondja, az atyafiak talán *Micskey Pál* dedunokáinak férjei. Szegény emberek mind, s abban a hitben élnek, hogy hatalmas ősük vagyona itt maradt gazdátlanul akkor, mikor a családnak pusztulnia kellett a vármegyéből. Pedig nem így áll a dolog, hanem úgy, hogy *Micskeyné* épen úgy, mint *Péterné*, eladta az itt lévő vagyont. Van is róla a megyei levéltárban contractus. *Céger Márton*, akkori egyik táblabíró vette meg. — Most jó lenne az elpusztult ivadéknak e szép vagyonba beleülni; de a híres *Céger* családnak is van esze.

— Bizony uram, az az egy nincs rendén a végzettől, hogy *Micskey Péter* volt a vétkeesebb, s ennek gyermekei elpusztultak, s az ivadéka tovább nem viseli őse vétkeinek bűnhődését; de *Pál* ivadéka hurcolja a keresztet.

Isten akarja ezt így; mert a bűn büntetés nélkül nem maradhat.

— De hát az a különös, hogy az soha ki nem derült, hogy ki volt a gyilkos?

— Dálnokon azt hiszik, hogy nem volt más, mint *Darab Pista*.

— Hát ki volt az a *Darab Pista*?

— Kedvese annak a bíró lányának, kit *Micskey Péter* sajátkezüleg ölt meg.

— S ez bosszúból követte el a gyilkosságot?

— Ha ő tette, akkor azért tette, hogy a bíró halálát meghosszolja.

— De hát hogy nem terjedt ki a gyanu erre az emberre?

— Isten tudja. — Nem akarta az Isten.

— S így a gyilkosság titokban maradt örökre?

— Örökre!

(Folytatása következik.)

zsivalyra felébredt s kirohant szomszédok végig néztek. Hiszünk, hogy ez az eset a lejátszódott verekedéssel és lövéssel nem fog végződni. Mindenesetre szomorú, hogy ilyen dologról kell írunk; de a mit elítélünk közönséges béreslegényeknél, még sokkal inkább kárhozzátjuk uri emberek-nél.

— **A „Csongrádmegye” sajtópöre.** A szegedi kir. törvényszék által Sz. Kovács Pál, a „Csongrádmegye” szerkesztője ellen innen-onnan két évvel ezelőtt indított sajtóperben, mint értesülünk, a további eljárás bizonytalan időre ismét fel-függesztett.

— **A disznótolvajt**, kit *Hód -Mező-Vásárhelyen* csíptek el rendőreink, mint halljuk, azon a bizonyos zöld kocsin f. hó 3-án szállították Szentesre, hol kikérdezik bizonyosan, hogy a télen innen-onnan elhordott hizott sertéseknek is nem ő volt-e liferánsa?

— **Helyreigazítás** cim alatt lapunk zártakor városunk rendőrfőkapitánya egy hosszabb közleményt küldött be szerkesztőségünkhöz, a lapunk mult számában közölt „Borzasztó tett” és „Az a disznótolvaj” című újdonságokra. Jövő számunkban adjuk.

— **Sulyos testi sértés.** Mindszentről írják lapunknak, hogy az ottani m. kir. csendőrség lovását f. hó 2-án éjjel *Seres Menyhért* annyira megverte, hogy felgyógyulásához kevés remény van. A sulyosan megsérült azt vallja, hogy *Seres* a nevezett éjjel zörgetett az ablakán, s amikor ő kiment, meglátta és leverte.

Táncmulatsággal egybekötött jótékonycélu műkedvelői előadás!

A „szentesi iparos ifjak képző és segélyező egylete” által

betegsegélyező alapja javára

AZ IPARTESTÜLET HELYISÉGÉBEN

vasárnap, 1889. január 6-án

adatik:

A HÁROM KALAP.

Kitűnő francia vígjáték 3 felvonásban. Irta: Henequin Alfréd. Fordította: Sz. K.

I. felv.: Az eltévedt kalap. II. felv.: A leánykérők. III. felv.: A megkerült kalapok.

SZEMÉLYEK:

Dupreillon Edgár, tőkepénzes — — Rác Zsigmond.
Izabella, neje — — — — — Krešmáry Róza k. a.
Luiza, leánya — — — — — Mácsay Erzsike k. a.
Szilveszter Jenő, tanár — — — — — Kiss Molnár Bálint.
Témidardt Adolf, gyógyszerész-jelölt — Práznovszky Aladár.
D'Hervey Pál, vegyész-jelölt — — — — — Pető László.
Anette, szobaleány — — — — — Laukóczy Mariska k. a.
Baptiste, inas — — — — — Farkas Antal.

Történet: Párisban. Idő: jelenkor.

Előadás után táncmulatság.

A jótékony cél iránti tekintetből a n. é közönség kegyes pártfogását kéri a közreműködők.

Helyárak: Páholy, négy személyre üléssel. 3 frt — Számozott ülőhely a három első sorban 1 frt, a többiben 80 kr. Jegyek előre válthatók: *Wellisch Vilmos* ur piperetüzletében, az egylet helyiségében és este a pénztárnál.

Az előadás kezdete 7 órakor.

Miután külön meghívók nem fognak szétküldetni, kéri a n. é. közönség jelen értesítést egyszersmind meghívóul tekinteni. **A rendezőség.**

— Az előrehaladt idény következtében a raktáromon levő téli rőfös árukat **tetemesen lejjebb szállítottam**, mely körülményre van szerencsém a t. vásárló közönség figyelmét felhívni. Tisztelettel **Szépe Kálmán.**

Hírek a szomszédból,

— **Rablógyilkossági kísérletet** követett el Szegeden dec. 31-én este 5—6 óra között egy *Rolkó Mihály* nevű, 39 éves, kassai születésű kalapossegéd A rablótámadás nagyon hasonlít a Szentesen *Lévy Lénin* elkövetett gyilkossági kísérlethez. — *Rolkó* ugyanis a nevezett napon betért *Lippai József* kocsmájába. Egy darabig csendesen ült az ivóban, tanulmányozva a helyzetet. A gazda a hálaadás ünnepére templomba ment. Kevés idő múlva *Rolkó* az asszonyt az asztalhoz hívta, hol hirtelen elkapta kezét és a nyakát, s követelte, hogy adja elő a pénzt. Az asszony rémülten sikoltozott, mire a rabló egyik kezével a nyakát szorította össze, a másikkal pedig száját fogta be. Épen ebben a pillanatban érkezett haza a férj, ki látta a veszedelmet, kik *Rolkót* megkötözték s bekísérték a városházához. A vizsgálatot ebben az ügyben maga *Szluha* főkapitány vezeti, mert erős gyanuja van, hogy a kézrekerült gazembernek része van a Szentesen elkövetett gyilkosság és gyilkossági kísérlethez. Vajha ő lenne a tűvé tett gazember!

Hazánk és a főváros.

— **Hallatlan botrányról** ad hirt a Kassai Szemle, egy olyan esetről, mely durvaságával, istentelenségével megdöbbentő a legnagyobb mértékben. A múlt napokban — írja az említett lap — több fiatal ember mulatott egy kassai rosszhírű helyen. E közben a társaság egyik tagjának, egy M. nevű fiatal embernek, az az ötlete támadt, hogy ő fogadásból a társaság „mulattatására” el hoz egy Domonkos-rendi papot. A fogadás megtörtént és az istentelen ember éjnek éjszakáján utnak indult egyenesen a Domonkosok portájára. Bebocsátatva, a prior elé állt, mondván, hogy egy haldokló az utolsó kenetet akarja felvenni, legyen szíves a lenn varakozó kocsiba ülni és eljönni vele. A prior a szentséget magához véve, a haldokló kívánsága szerint követte a fiatal embert. Képzeltel felháborodása, mikor megérkezve, látta, hogy hova vitték. A részeg kompánia egyik nőtagja botránkozató szavakkal közeledett feléje, míg a többiek nagy hahotába törtek ki. A prior arcúl ütötte a nőt s menekülni igyekezett. Csakhogy ez nem ment olyan könnyen. A társaság körülvette s szóval, sőt tettel is inzultálta a szentséget vivő papot. — Mint a kassai lap írja, az esetnek folytatása lesz a törvényszék előtt, a mely remélhetőleg a lehető leg-súlyosabb büntetést fogja alkalmazni a bűnösökre istentelen tettükért, a melyhez hasonlók Magyarországon, hála Istennek, a legnagyobb ritkaságok közé tartoznak.

— **Kemény lecke a közös hadsereg altisztjeinek.** A képviselőház november 24-én tartott ülésén Ugron Gábor képviselő interpellációt intézett Tisza Kálmán miniszterelnökhöz, kérdezve: van-e tudomása azokról az embertelen kintásokról, a melyekkel a fővárosi Valeró-kaszárnyában a katonajoncokat altisztjeik gyötrik s a Mollinár-vezred 14-ik századának egy kecskeméti születésű újoncát az öngyilkosságba üldözték? A miniszterelnök mindez ideig nem felelt az interpellációra, de a mit felelni fog, teljesen kielégítheti a haza ifjúságát ilyen tulkapások ellen jogosan védelmező törvényhozó testületet. Mert az történt, a mi eddig még alig, hogy — kétséggel a miniszterelnök utasítására — a katonai hatóság vizsgálatot indított ez ügyben s ítéletével fenyes elégetelt szolgálatot az embertelen kintás ellen felszólalt törvényhozónak. A vizsgálat folyamán ugyanis az említett vezred 14-ik századának két altisztjére kiderült, hogy valogatott kintásokkal gyötrik a legenyeseget. A hadbírósg e miatt a két altisztet megfosztotta rangjától, tizennegy hónapi börtönrre ítélte őket s kimondotta, hogy rangjukat többé vissza nem nyerhetik. Együttal — példaadás okáért — elrendelte a hadbírósg, hogy ez az ítélet bevetessék a napiparancsba s a csapatparancsnokok olvassák föl azt az altisztiek előtt. Ez meg is történt tegnap. Adja isten, hogy eredménye legyen s okuljon belőle az a sok közös hadseregbeli altiszt, a kiknek legnagyobb része — kellő ellenőrzés hiányán — csupa virtuskodásból már sok magyar ifjút üldözött a halálba.

— **Mulatságos félreértés.** Gold Elek budapesti szobafestő a minap a késő éjjeli órákban vetődött haza egy mulatságból s csak lakása előtt vette észre, hogy a szoba kulcsa nincs nála. Nem akarván fölébreszteni lakásadóját, a nyitva levő ablakon keresztül mászott be szobájába s lefeküdt. A konyhában alvó pesztonka a szobából kihallatszó zajra felébredt s remülve futott gazdaszonyához, mondván, hogy a szobaur lakasába tolvaj mászott be. A háziasszony, Shlesinger Albertné, segítségül hívta a szomszéd lakó cselédjét s ezzel együtt a szobába hatolt. Keresték a tolvajt minden felé, de hasztalan. Egyszerre a pesztonka az ágyra mutatva felkiáltott: itt van. A tolvajkeresők neki estek az ágyra s a dunyha alatt levő szobafestőt irtalmatlanul meggyomrozták. Csak akkor vették észre, hogy a szobaurral van dolguk, mikor az ijedten segítséget kiabált. — A szobafestő magának megsértésének vétsége miatt panaszkolta be Schlesingernét, akit azonban a törvényszék fölmentett.

Különlélek.

— **Kritikus napok 1889-ben.** Falb Rezső, a híres német csillagvizsgáló, a jövő 1889. évre is előre megjövendölte a „kritikus napokat”, melyekben ugyanis — jövendölése szerint — a földteken nagyobb természeti katasztrófák, mint földrendések, viharok, hóviharok, felhőszakadások, bányarobbanások várhatók. Falb egész naptárt bocsátott ezidén közre, melyben ezen veszélyes napokat három osztályra osztja. Legveszedelmesebb napok az első osztálybeliek, melyeken kétségen kívül kell valamely természeti zavarnak beállania. Az osztályozott napok a következők: I. osztály: április 15, május 15, október 24, mártius 17, szeptember 9, november 23, augusztus 11. — II. osztály: június 13, szeptember 25, december 22 (teljes napfogyatkozás), január 1 teljes napfogyatkozás, január 31, mártius 1, október 9, július 12 (részleges hódfogyatkozás), mártius 31, február 15. — III. osztály: augusztus 26, november 7, április 30, január 17 (részleges napfogyatkozás), július 28, december 7, május 29, június 28 (gyűrűalaku napfogyatkozás). — Megjegyzendő, hogy minden osztályban az első napok a legveszedelmesebbek s azok veszélyessége sorrendjük szerint apad. — Az elmúlt 1888. évre a Falb által megjövendölt legveszedelmesebb napokon csakugyan voltak a föld valyik részén zavarok, mint Ausztráliában földindulások, Európában árvizek és bányarobbanások, viha-

ros stb. Kíváncsiak vagyunk, vajon Falb jóslatai ez évben teljesülnek-e?

— **Az idő jele.** Két uri ember diskurál a világ folyásáról. Mindketten még a régi világból valók s nagyon megütköztek, a mikor meghallották, hogy a diplomákat most már nem írják kutyabőrre. Mi lehet ennek az oka? veté föl egyik a kérdést. Hát bizony ennek aligha nem az lesz az oka, hogy nincs annyi kutya, a mennyi a diplomás ember. — A mi-ben van is valami.

REGÉNY-CSARNOK.

A létra fokain.

— Francia regény. — 28-ik közl.

Adrien nem volt képes ellenállni, engedett ne-jének és másnap a levél egy husz frankos bankjegy kíséretében el lett küldve Mareynek. — — —

A következő nap estéjén a szolgáló egy levelet adott át Claudelnek. Adrien felbontá a borítékot: a kék bankjegy hullott ki belőle. Mialatt Adeline fel-emelte, Claudel a levelet olvasta el. Nagyon elhal-ványult, és feleségének nyujtotta át.

„Nagyon sajnálom, hogy alkalmatlankodtam önnek, — írta Marey, — nem gondoltam volt az el-helyező intézetekre. Az ön levelének vétele után egy ily hivatalt kerestem fel, s elfogadtam az első kinál-kozó állomást, sőt előget is kaptam reá, ami lehe-lővé teszi, hogy érintetlenül küldjem vissza azon összeget, melytől ön meg akarta magát fosztani. Még ez este távozom e vidékről. Legyenek olyan holdgok, a minőt megérdemelnek. Marey”

Mily dölyfös számár! — mondá Adeline, a le-velet összehajtva; — még ő akar bennünket leckéz-tetni! Haljon meg ott, nem nagy kár lesz érte!

Claudel mit sem szólt; érezte hibáját: azt is érezte, hogy neje rosz befolyást gyakorol reá; de nem bírt elég bátorsággal és erővel az ellenállásra; hagyta tehát magát a folyam árja által ragadtatni. Ezen perctől fogva azonban életében két szomorú emlék volt: Laurence és Marey.

XI.

Néhány hónappal ezen kellemetlen ügy után, Claudel még kellemetlenebb véletlenül esett át.

Egy napon ugyanis, midőn az igazságügyi pa-lotába ment, Laurence pillantotta meg. A fiatal öz-vegy egy kis örökség ügyében, mely reá esett, szin-tén e minisztériumban járt.

Szemben jött vele a pompás lépcsőn. Gyász-ruhája nagyobbra tűntette őt fel; vonásai válasuk óta szigorubb szépséget öltöttek; szemei fáradtának látszottak és tekintetük áthatóbb erejű volt, mint valaha. Így, amint viszont látta őt, más Laurence volt előtte: szebb, nemesebb, mint az a Laurence, a kit ő ismert.

Amint szép alakját megpillantotta, az emlékek egész árja özönlött szíve felé: maga előtt látta a dolgozó szobát, hol tudtára adta, hogy ei fogja őt hagyni; visszaemlékezett e nyugodt arc ijedt kifeje-zésére azon percben, midőn egyetlenegy csapással megölte e nő lelkében a szerelemhez és saját magá-ban való hitet, és midőn egyetlen-egy szóval vissz-a-veté őt azon nők tömegébe, kiket nem szoktunk nőül yenni... és szeretett volna a föld alá bujni szégye-nében; azonban Laurence egyenesen feléje tartott és a legkisebb mozdulata sem kerülhetett ki a fiatal nő figyelmét. Ez felemelte szemeit és megismerte.

A szemöldököknek könnyed pillantása, az ajkak mozgása tudatták Claudellel, hogy nem fog észre-vétlenül elhaladni. Ekkor ingadozott, azt kérdezve magában, vajjon tettetnie kell-e magát, mintha nem látná; azonban Laurence oly élesen nézett szeme közé, oly kegyetlen gunynyal, hogy nem merte ezen hazugságot fentartani. Midőn Laurence közeledett feléje, kissé félrevonult és oly tisztelettel üdvözlé őt, melyet megtagadni lehetetlen volt előtte.

Laurence mereven nézett reá. E köszöntésre felnyitá lezárt ajkait. Kevésbbé gunyos, mint inkább diadalmaskodó mosoly világította be arcát, és ő is meghajtá szép fejét.

Claudel érezte, hogy ő csak gyermek ezen nő mellett, kit megbántott, mert félt tőle, míg ő egy cseppet sem mutatkozott félnéknek; hogy ezen ér-zelmet elfojtsa és magát bátorinak mutassa a gyer-mekek módjára, kik hangosabban beszélnek, ha fél-nek valamitől. — Megszólítá Laurence-t:

— Hogy van? — kérde oly hangon, mely bá-tornak akart látszani, de mely mindazáltal alázat-os volt.

— Igen jól. És ön? — felelé a fiatal hölgy azon véres ironiával, mely Claudelnek kimondhatat-lan kinokat okozott.

— Ön haragszik reám? — kérde Claudel felelel gyanánt, nem a kérdésre, hanem a hangra, melylyel e kérdés tétetett.

— Én?

Ezen szót a megsértett büszkeség hangján ejté ki; szomoruan mosolygott és gyengédebben folytató:

— Nem, nem haragszom önre. Az ember nem haragszik az életre azon leckék miatt, melyet néki ad. Különbben is az én hibám volt. Meg kellett volna itélnem, mielőtt megszerettem. Én nagyon hamar megszerettem önt. Most már vége van és nem ha-ragszom önre.

(Folyt. köv.)

Ipar, kereskedelem, gazdaság.

Gabonaárak a szentesi piacon.

Szentes, 1888. december 30.

Üzleti forgalmunk buzában előfordult két évi összehasonlító árhullámzását közöljük alább, havon-kénti kimutatásban és középárszámítás szerint. — Azért közöljük csak a buzáról; mert árpa, kukorica, zab, köles piacunkon nem képez kereskedelmi for-galmat, s csakis helyi fogyasztásra vétetik.

Buza árak métermázsánként:

	1887. évben	1888. évben
Januárban	8 frt 40 kr.	6 frt 40 kr.
Februárban	8 frt 60 kr.	6 frt 60 kr.
Márciusban	8 frt 60 kr.	6 frt 50 kr.
Áprilisban	8 frt 70 kr.	6 frt 40 kr.
Májusban	8 frt 40 kr.	6 frt 25 kr.
Juniusban	8 frt 50 kr.	6 frt 20 kr.
Juliusban	7 frt — kr.	6 frt — kr.
Augusztusban	6 frt 20 kr.	6 frt 50 kr.
Szeptemberben	6 frt — kr.	6 frt 75 kr.
Októberben	6 frt 20 kr.	7 frt 15 kr.
Novemberben	6 frt 20 kr.	7 frt 10 kr.
Decemberben	6 frt 25 kr.	7 frt — kr.

Elhaltak névsora.

Szentesen, 1888. december 23-tól dec. 29-éig.

Kadáné Imre, 18 éves, hashártyalob. — Pete Kálmán, 6 hónapos, tüdőlob. — Dancsó Julianna, 4 napos, születési gyen-geség. — Bokor Eszter, 1½ éves, bélhurut. — Juhász Imre, 4 hónapos, tüdőhurut. — Pászti Tóth Viktória, 60 éves, tüdővész. — Pápai Mária, 67 éves, vízkór. — Szénási Mária, 3 napos, születési gyengeség. — Pataki Eszter, 1 éves, ránggörcs. — Mata József, 5 hetes, ránggörcs. — Fazekas István, 51 éves, sorva-dás. — Molnár Zsuzsanna, 1 és fél éves, bélhurut.

Alulírott tisztelettel értesitem a n. é. kö-zönséget, hogy üzlethelyiségemet özv. Batik Sándorné házából saját házamba — az itcés-piacon levő Juhász-féle házba tettem át.

Tisztelettel **Dobosy Dávid,**
ruhafestő.

Hirdetmény.

Felhivatik az adózó közönség, hogy **ál-talános jövedelmi pótdadója leírása céljából**, a föld- és házbirtokot terhelő és kamatokkal együtt bekeblezett adóssági köl-csönök és kamatokat **1889. évi január hó 1-től 31-ig** alóírt hivatalnál annyival inkább bevallani el ne mulasztják, mert ezen határidő lejártá után vallomásaik február 15 ig már csak fetebbezés útján és csak azon esetben fognak figyelembe vétetni, ha a kése-delem hitelt érdemlőleg igazoltatik; — feb-ruár 15 ike után benyújtott vallomások pedig semmi körülmények között sem vétetnek fi-gyelembe.

Városi adóhivatal.

Szentes, 1888. december hó.

Tóth Kálmán,
adóügyi tanácsnok.

1--2

ifj. Berényi Ferencnek

a szegvári rétbén négy hold felszántott földje van **dinnye alá** jutányos áron kiadó. — Ugyanannak Szent-Lászlóban egy első osztá-lyu felszántott földje van kukorica alá pén-zért kiadó; értekezhetni a tulajdonossal a Pál Sámuel-féle háznál.